

udføres med tilstrækkelig omhu, kan man have en begrundet formodning om, at der ikke bliver større ting for eftertiden at tilføje. Derimod er undersøgelser af litteraturhistoriske problemer langt mere tidsbundne; synspunkterne skifter og behandlingen forældes. En grundigt udarbejdet udgave vil om 50 eller 100 år have muligheder for at blive stående; en litteraturhistorisk afhandling fra i dag vil efter al sandsynlighed føles utilfredsstillende, når nogle årtier er gået. I mange tilfælde vil det være naturligt at behandle en gruppe beslægtede værker

under ét (således som det f. eks. er gjort af Svend Ellehøj i hans disputats, som snart vil udkomme i Bibliotheca Arnamagnæana), i stedet for at udstykke undersøgelserne i indledninger til de enkelte værker.

I øvrigt er det et ubestrideligt faktum, at nogle af de sidste årtiers vigtigste undersøgelser af gammel islandsk litteratur er udarbejdet på Island. Selv om man ville foretrække udgaver med udførlige litteraturhistoriske indledninger, kan dette kun i i begrænset grad anvendes som argument i udleveringssagen.

*Jón Helgason.*